

Det engelske Faaremarked.

Af Veterinærkonsulent Johannes Arup.

Det stærke Prisfald i Kreatur- og Kjødpriserne, som har været fremherskende i det engelske Marked i de senere Aar, og som i 1892 og største Delen af 1893 var langt betydeligere for Faarenes end for Kvægets Vedkommende, er siden den Tid undergaaet en Forandring, hvad de levende Faar og det friskslagtede Faarekjød angaar, idet Priserne herfor ere stegne, medens det indførte frosne Faarekjød, der tidligere nogenlunde holdt Prisen oppe, er faldet betydelig, saa at der vel kan være Grund til nøjere at undersøge den Bevægelse, der saaledes har fundet Sted. Det har jo nemlig hidtil været en almindelig Antagelse, at det særlig var de stigende Mængder af australsk og sydamerikansk frossent Faarekjød, der trykkede Markedet for det friskslagtede, men den sidste Halvdel af 1894 og indeværende Aar har tydelig vist, at Priserne paa disse to Varer tildels ere uafhængige af hinanden, at hver Vare har sit Marked, som for Tiden ikke kan overskrides.

Medens saaledes Gjennemsnitsprisen for første Klasses Faar paa Islington Marked i 1891 var 70 Øre pr. Pd. Slagtevægt, var den i 1892—93 kun 67 og 65 Øre, men den steg i 1894 atter til 70 Øre, og den er i de første 4 Maaned er af indeværende Aar yderligere steget. De tilsvarende Priser for bedste Faarekjød i Central Meat Market var for 1891: 61 Øre, for 1892—93: 58 og

57 Øre, 1894: 61 Øre og 4 Maaneder af 1895: 64 Øre.

Samtidig er Prisen paa bedste New Zealand Faarekjød, der i den første Del af Aaret 1894 endnu noteredes til 38—39 Øre pr. Pd., gradvis falden til 28—30 Øre og derunder, og det har under Prisstigningen i Begyndelsen af Aaret holdt sig paa nævnte laveste Notering, medens de ringere Sorter (River Plate Mutton) kun har opnaaet 18—20 Øre pr. Pd.

Dette viser tydelig, at den Kundekreds, der benytter det frosne Faarekjød er begrænset, og at dette endnu ikke har formaaet at træde i Stedet for det friskslagtede Kjød overalt, samt at det sidstes Pris er mindre bestemt af den formindskede Kjøbeevne, som de sidste Aars Tryk paa Industri og Handel have frembragt, hvilket Tryk sikkert er størst, hvor det frosne Kjød har faaet Indgang.

Er denne Forklaring rigtig — og meget tyder, som sagt, hen derpaa — bliver Prisfaldet let nok forklarligt for det frosne Kjøds Vedkommende, naar vi betragte den stadig stigende Innførsel, der udgjorde:

i 1892: 1,45 Mill. Centner; i 1893: 1,70 Mill. Centner
og i 1894: 2,03 Mill. Centner,

saa at den omtrent er stegen med 30 Mill. Pd. om Aaret; dets samlede Værdi angaves i 1892 til 39 shillings mod 33 sh. pr. Ctn. i 1894, et Prisfald, der jo ogsaa kommer frem i de oven anførte Priser.

Undersøge vi derefter Forsyningen med frisk slagtet Faarekjød, der saa godt som udelukkende har fundet Sted gennem Hjemmeforsyningen, da kommer Faarenes Antal i Landet selv i Betragtning. I 1888—89 vare Faarepriserne høje; derefter fandt i 1890—92 en Forøgelse Sted paa næsten 2 Mill. Stkr., saa at Antallet i Storbritannien og Irland i Juni Maaned, hvor Faarebestanden er størst, var i

1892: 33,64 Mill., 1893: 31,77 Mill., 1894: 30,04 Mill. Stkr.

Der har altsaa i de sidste 2 Aar indtil Sommeren 1894 paany været en Nedgang af 3,5 Mill. Faar. Men dette betyder atter, at der i disse to Aar er afgivet over 1,5 Mill. Dyr aarlig til Slagtning udover det normale Antal, der i Reglen her anslaaes til 40 pCt. af Faarebestandens Størrelse — eller en Forøgelse af 10—12 pCt. — hvad der tilstrækkelig forklarer Prisfaldet i den nævnte Tid. Ved Siden af denne Forøgelse vejer det selvfølgelig ikke stort, at Tilførslerne af levende Faar i de nævnte Aar paa Grund af de herskende Forbud mod Indførsel fra europæiske Lande ere aftagne betydelig. De udgjorde nemlig i 1891 endnu over $\frac{1}{3}$ Mill. Faar, men vare i 1892 kun 79,000 og i 1893 63,000 Stkr., hvoraf omtrent Halvdelen var de smaa islandske Faar.

Allerede i tidligere Aarsberetninger, navnlig for 1892 og 93 er der peget hen paa, at trods den mindre Indførsel af levende Faar, have de engelske Markeder været overfyldte, og at Grunden til denne Overfyldning maa søges i de strængere Vintre i de nævnte Aar, der gjorde en Formindskelse af Faareholdet nødvendig; thi om man end for vort og Tysklands Vedkommende vil søge den stadige Formindskelse i Faarenes Antal deri, at disses Hold ikke betaler sig, men hvortil der vel ogsaa er andre Grunde; saa gjælder dette absolut ikke for Englands Vedkommende, tværtimod, Faareholdet er og bliver vel paa visse Steder i Storbritannien og Irland den Gren af Landbruget, der yder det største Udbytte og næppe afløses af noget andet.

Dette viste sig ogsaa derved, at da Naturforholdene stillede sig bedre for Faareholdet i Efteraaret og Vinteren 1893, begyndte Prisstigningen i Aarets sidste Maaneder, stærkest for Ungfaar til Fedning, men ogsaa i senere for Slagtedy, da Markedernes Overfyldning ophørte, og den holdt sig jævnt i hele Aaret 1894, trods den i Aarets sidste Halvdel stedfindende forøgede Indførsel af levende Faar, der beløb sig til henimod $\frac{1}{2}$ Mill. Stkr. Ifjor var det et frugtbart Aar, saa at Bestræbelserne for en Del have været rettede paa igjen at forøge Besætningerne, og navnlig i Aarets

sidste Halvdel er der afgivet et mindre Antal Slagtefaar af Hjemmeavl.

Prisbevægelsen vises i nedenstaaende Tabel, der angiver den højeste maanedlige Gjennemsnitspris i Øre pr. Pd. for Faarekjød (skotsk) i London i Aarene:

	Januar.	Februar.	Marts.	April.	Maj.	Juni.	Juli.	August.	September.	Oktober.	November.	December.
1893	54	54	57	58	63	59	60	58	59	58	56	56
1894	55	55	57	60	60	64	66	64	62	63	63	63
1895	63	62	66	63								

Skjønt disse Tal pege bestemt hen paa, at Hjemmeforsyningen ikke har været i Stand til uden Prisforhøjelse at tilfredsstille Efterspørgslen efter friskslagtet Faarekjød, saa kunne dog yderligere Beviser for hines Aftagen hentes fra Opgivelserne fra Indførselen fra Irland. Det er tidligere flere Gange bleven paavist, hvilken betydelig Rolle dette Land spiller for Englands Kjødforsyning, idet det afgiver saa vel Fededyr som Ungdyr af alle Slags. Kreaturholdet har dog der i de senere Aar været underkastet omtrent de samme Svingninger som i Storbritannien, og her viser den Formindskelse i Faarebestanden, som det har været nødvendig at gennemføre, sig i en forøget Udførsel til England. Denne var i tidligere Aar 630,000 Stkr. aarlig. I 1891 steg den med den samtidige Tiltagen af Faarebestanden til 893,000 og i 1892 i Juni, da Faaretallet ligesom i Storbritannien var paa sit højeste, var den over 1 Mill. Der udførtes (se nedenstaaende Tabel):

Den betydeligste Udførsel har altsaa fundet Sted til de lave Priser i 1892—93, og, at den har været begrundet i Nødvendigheden af at indskrænke Faarebestanden, ses af Mængden af de afgivne Lam. Men hermed synes man

ogsaa at være udtømt for Faarenes Vedkommende, thi skjønt man ogsaa i 1894 var nødt til at reducere, — der er saaledes fra Irland i dette Aar til lave Kvægpriser udført 826,000 Stkr. Kvæg eller 160,000 flere end i 1893 — saa har man dog trods Stigningen i Faarepriserne ikke kunnet afgive nær saa mange Faar som i 1893, men har maattet skille sig ved Lammene. Bestræbelserne i Irland saa vel som i Storbritannien maa altsaa ogsaa i den nærmeste Tid rettes paa en Forøgelse af Faarebestanden, før den kan afgive tilstrækkeligt til Hjemmeforbruget af frisk slagtet Faarekjød — og en Del maa altsaa tilføres udefra.

	1891.	1892.	1893.	1894.
Faar.....	569,698	713,528	705,299	574,471
Lam.....	323,477	366,674	402,761	382,630
Ialt...	993,175	1,080,202	1,107,960	967,101

Den tidligere betydelige Indførsel af levende Faar, der indtil 1888 naaede op til 1 Mill. Stkr. aarlig, aftog betydelig i de følgende Aar, og den var, som nævnt, i 1892—93 kun omtrent 70,000 Stkr. aarlig, hvoraf omtrent Halvdelen var af de smaa islandske, Resten sydamerikanske Faar. I 1894 begyndte dog en livlig Indførsel af Faar navnlig fra Canada og Forenede Stater, og jeg skal i det Følgende, saa godt det for Tiden lader sig gjøre, søge at klare denne Indførsels Betydning.

Ialt kom i 1894 485,000 Faar til England. Af disse var et forholdsvis stort Antal — 66,000 — fra Island, men disse, der komme regelmæssig og kunne føres frit omkring, fedes for en stor Del yderligere efter Ankomsten, og have tildels deres bestemte Markeder i Midtengland, saa de kunne lades udenfor Betragtningen.

Sydamerika forøgede Indførselen til 84,000 Stkr. (mod 30,000 i 1893) og har allerede i de første 4 Maa-
neder af indeværende Aar sendt ligesaa mange. Disse
Forsendelser maa væsentlig betragtes som Resultatet af de
daarlige Priser, der ere opnaaede for det frosne Kjød, og
kunne heller ikke med Rette siges direkte at konkurrere
de med de hjemmeavlede Faar, da det er væsentlig ringere
Varer, der skulle slagtes paa Landingspladsen, om de end
selvfølgelig ikke ere helt uden Indflydelse paa Priserne af
disse, særlig i de Byer, hvor de landes, og navnlig hvad
Moderfaar og ringere Varer angaar.

Anderledes forholder det sig med Faarene fra Canada
og Forenede Stater, der kunne føres frit overalt og
stamme fra engelske Faar, med hvilke de ere jævnbyrdige.

Canada, der i de senere Aar synes at have forøget
sin Faarebestand noget, sendte i 1894 omtr. 137,000 Faar,
der begyndte at komme i Slutningen af Maj og i det Væ-
sentlige ophørte først i Novbr., — idet Udskibningen derfra
ikke kan foregaa den øvrige Del af Aaret. Det vil altsaa
over for dette Land være muligt at indrette vor Udførsel
af Faarekjød saaledes, at vi afløse de canadiske Faar i
Markedet.

Forenede Stater derimod indførte i 1894 198,000
Faar, hvoraf alene i sidste Kvartal 92,000, og der er der-
fra under de høje Priser i første Kvartal 1895 yderligere
sendt 144,000 Stkr., saa der er næppe Tvivl om, at det
er denne betydelige Indførsel — for en Del i Forbindelse
med Tilførslerne fra Sydamerika — der har bidraget til
senere at trykke Prisen og vil holde den nede, dersom
den kan ventes at vedblive efter samme Maalestok. Men
dette er næppe rimeligt. Allerede nu er der Nedgang i
Tilførslerne derfra (der kom i Jan. 63,000, Febr. 44,000,
Marts 37,000 og April 44,000, og den viser sig endnu
mindre for Maj), og se vi hen til, at Forenede Stater
med 66,8 Mill. Indbyggere kun have 45 Mill. Faar, hvor-
imod England med 38,4 Mill. Mennesker har 30 Mill. Faar,
og at Tallet har været stærkt nedadgaaende — nærmest

paa Grund af de lave Uldpriser — og endnu er stærkt af- tagende, saa er det sandsynligt, at det er denne Reduktion af Faareholdet, der har spillet en Rolle ved Udførselen, og at den saaledes ikke kan blive vedvarende for Tiden.

Paa den anden Side vil det ses, at selv denne betydelige Tilførsel under den nuværende Mangel paa Faar i England ikke har formaaet at trykke Priserne ned til det lave Standpunkt i 1893, og om det end maa forudsættes, at den nu ventede canadiske Indførsel vil bidrage til, at Priserne næppe ville stige synderlig i Sommerens Løb, saa er der dog Udsigt til, at Aarets Priser ville blive jævnbyrdige med forrige Aars.

Skjønt det selvfølgelig er umuligt under Nutidens stærkt svingende Tilførsler at forudsige Bevægelserne paa Kreaturmarkederne selv for de nærmeste Maaneder, saa er der dog, naar de udviklede Forhold tages i Betragtning, Sandsynlighed for, at vi i Slutningen af Aaret tør gjøre Regning paa en nogenlunde rimelig Pris for vort Faarekjød (Beder), naar vi beflitte os paa at sende det i Markedet, efter at den canadiske Tilførsel er ophørt og sende Dyr, der ere vel fedede og veje ca. 55—65 Pd. Slagtevægt. Det har jo tidligere vist sig, at vi til den Tid kunne sende Faarekjødet i god Tilstand.

Iøvrigt har et Gjennemsyn af de sidste 15 Aars Bevægelser med Hensyn til Faarebestanden og Priserne herovre vist, at hver Gang hin har været lavest, er Prisstigningen begyndt, og Priserne have omvendt været lavest, naar Faaretallet har været størst, hvad der yderligere viser Hjemmeforsyningens Betydning overfor Indførselen, men det maa, som ovenfor fremhævet, erindres, at denne nu er langt mere uberegnelig og ubestemt end før.
